

Trúc Mã Thanh Mai - Thất Lý

Contents

Trúc Mã Thanh Mai - Thất Lý	1
1. Thất Lý - Chương 1	1
2. Thất Lý - Chương 2	4
3. Thất Lý - Chương 3	7
4. Thất Lý - Chương 4	9
5. Thất Lý - Chương 5	12
6. Thất Lý - Chương 6	14
7. Thất Lý - Chương 7	16
8. Thất Lý - Chương 8	18

Trúc Mã Thanh Mai - Thất Lý

Giới thiệu

Editor: A Moon Thể loại : cổ trang nhất thụ nhất công âm áp Trong ngày này, toàn bộ quý phủ của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-thanh-mai-that-ly>

1. Thất Lý - Chương 1

Thị trấn Thông Hòa thuộc nội địa tỉnh Huy Châu, gần núi Thanh Sơn, dãy núi trải dài nhưng không cao, phần đông đều là những nhà buôn bán. Trong ngày này, toàn bộ quý phủ của Quý lão gia đang chờ đợi một đứa bé sắp được sinh ra, đây là một chuyện vui mừng, nhưng mà Quý phu nhân trần trọc rên rĩ từ tận trưa đến bây giờ đã là giờ Dậu [5 giờ chiều], cắn chặt cái khăn liềm mình dùng sức, vẫn không sinh được.

Quý lão gia ở trước cửa phòng đi qua đi lại, xoa xoa tay không ngừng lẩm bẩm: “Sao vẫn chưa sinh? Như thế nào lại không sinh được? Hay là thai chết.”

Bà đỡ cuốn quýt chạy ngang qua vừa vặn nghe thấy được, hừ một tiếng, chấp tay vái lạy tượng Phật Quan

Âm Tổng Tử[*], miệng không ngừng niệm, đại cát đại lợi, nói bậy dèm trách. Quay đầu nén giận nhìn Quý lão gia, lời này như thế nào mà nói được? Không sợ đứa nhỏ sau khi sinh ra liền gặp điềm xấu sao?

Quý lão gia trong lòng lo sợ, đánh một cái rùng mình, bên tai truyền đến một tiếng hét muốn tê tâm liệt phế của Quý phu nhân, nha hoàn lập tức mở cửa bẩm báo với hắn: “Chúc mừng lão gia! Phu nhân đã sinh được rồi!”

Sinh con trai, liền cấp một cái tên, gọi là Quý Huy Hòa.

Quý lão gia nói: “Đất sinh người tài, đất sinh người tài, liền lấy địa danh đặt danh xưng, tương lai tất có tiền đồ.”

Tương lai như thế nào không cần nói đến, đứa bé vừa sinh ra phấn đỏ mặt nhăn nhu, gặp phải một sự tình khó xử, y không khóc. Bà đỡ vỗ vỗ ngực y mấy cái, đã thuận khí, nhưng vẫn không hề khóc. Quý lão gia thở dài, Quý phu nhân chỉ lo lau nước mắt. Bà đỡ cũng hết cách, bóp lấy cái miệng y, hung tợn thúc giục nói: “Người khóc cho ta, mau khóc liền a! Rõ ràng hô hấp bình thường, như thế nào khóc một tiếng cũng không?”

Đứa bé nằm trong tấm khăn lớn bị gây sức ép một hồi, cảm thấy bất mãn, bĩu môi, bình tĩnh phát ra một tiếng.

“Hừ.”

Quý phu nhân cắn khăn khóc nức nở, như thế nào lại sinh ra một cục đá cứng đầu như vậy a. Quý lão gia thì rất hài lòng, nhìn Quý Huy Hòa cười ha hả, đứa con này của hắn thật kỳ tài, vừa sinh liền có thể nói chuyện.

Thời gian trôi qua, Quý Huy Hòa chậm rãi lớn lên, khuôn mặt nhăn nhu từ từ giãn ra thanh tú, đôi mắt tròn đen láy, miệng hồng đào, bộ dáng đáng yêu không thể tả. Quý phu nhân nhìn thấy rất vui mừng, có đôi khi quên mất sầu não. Quý Huy Hòa vẫn một mực không khóc, đói bụng liền kêu to một tiếng, đi tiểu cũng kêu to một tiếng, chưa từng chảy qua một giọt nước mắt nào.

Cho dù không khóc, y cũng không cười. Khuôn mặt cho tới bây giờ không biểu lộ thần sắc, chỉ đơn giản là nhăn nhu hoặc trừng mắt.

Thỉnh nhiều danh y xem qua, ai cũng nói là mắc phải căn bệnh mặt than, dùng bao nhiêu thuốc, đâm bao nhiêu kim châm cũng không có hiệu quả. Quý phu nhân khóc lớn, Quý lão gia nhớ tới lúc sinh hạ hắn đã hồ ngôn loạn ngữ, biết vậy chẳng nên nói. Sau đó vẫn mời không ít danh y giảng hồ, thuật sĩ thiên môn đến phủ, cho dù mất bao nhiêu ngân lượng cũng phải nghĩ ra biện pháp để chữa trị hết căn bệnh mặt than này. Mấy năm nay, những vị khách kỳ quái tới cửa nhiều vô số, thử qua trăm ngàn phương pháp cổ quái. Làm cho đứa nhỏ ấy, ngay cả mở miệng nói chuyện so với những người bạn cùng trang lứa khác cũng thâm trầm hơn rất nhiều.

Thẳng đến năm Quý Huy Hòa chín tuổi, quý phủ tiếp đón một vị khách, từ huyện Huy Châu đến, là đường huynh bà con xa với Quý Huy Hòa, tên là Quý Hiến Thạch. Vị đường huynh này đã qua tuổi hai mươi, sớm đi theo con đường kinh doanh của gia tộc, vào Nam ra Bắc, cho nên kiến thức khá rộng.

Quý Hiến Thạch bước vào trong phủ, nhìn thấy Quý Huy Hòa đang ngồi trên ghế, khuôn mặt đầy ngân châm, giống như con nhím nhỏ.

Quý Hiến Thạch bị một màn này hù cho nhảy dựng, vội vàng hỏi Quý lão gia. Nghe được ngọn nguồn câu chuyện, cười nói: “Thúc phụ quả thật không nên làm như vậy, đây chỉ là đứa nhỏ, thúc bắt hắn cả ngày buồn bã ngồi trong nhà uống thuốc châm cứu, hắn như thế nào cười được?”

Quý lão gia khiêm tốn thỉnh giáo, Quý Hiến Thạch cũng ôm đồm chấp nhận, chỉ cần Quý lão gia đem Quý Huy Hòa giao cho chính mình.

Vì thế nắm lấy bàn tay nho nhỏ của Quý Huy Hòa, mang y ra khỏi cửa phủ. Trừ bỏ những lần đi mua thuốc, đây cũng là lần đầu tiên Quý Huy Hòa xuất môn, không có tọa kiệu, không có phụ thân cùng phụ mẫu đi theo. Y nắm chặt lấy tay Quý Hiến Thạch, nhìn người trên đường đi tới đi lui, chớp mắt mấy cái.

Quý Hiền Thạch cúi đầu cười với y, ngôn ngữ nói ôn hòa: “Người muốn nhìn cái gì, muốn ngoạn cái gì, hay muốn làm cái gì, cứ việc nói với ta, ta sẽ cho người làm tất cả.”

Quý Huy Hòa suy nghĩ một hồi lâu, vẫn không có muốn cái gì.

Quý Hiền Thạch nắm tay y vào cổ áo, mua cho y rất nhiều đồ vật, mứt hoa quả, búp bê bằng vải, những con vật làm bằng đường, mặt nhân, con diều, xúc cùc..... Đem tất cả nhét vào lòng ngực, y chỉ biết ôm liên ôm, không nói, cũng không cười. Quý Hiền Thạch dẫn y đến đầu phố xem kịch tào quân, đến trà lâu nghe tấu khúc, đến ngõ hẻm xem chọi gà, xem xiếc ảo thuật nâng tảng đá lớn,..... Bất luận thấy hay không thấy, bất luận vui hay không vui, Quý Huy Hòa vẫn hé ra khuôn mặt nộn nộn bất phong bất động.

Cuối cùng hết nơi để đi, đành phải mang y cưỡi ngựa ra bên ngoài thôn trấn, chạy vào trong rừng vui chơi một chuyến.

Gió thổi vù vù, Quý Huy Hòa ngẩng đầu nhìn thấy từng cụm mây trắng, nhìn thấy xung quanh đầy cây cỏ, trên đầu còn vương những chiếc lá. Y híp mắt, trong ánh mắt phát ra hào quang, miệng chậm rãi nâng lên, bình tĩnh phát ra một tiếng.

“A.”

Quý Hiền Thạch quả thật không chịu nổi.

Cùng đứa nhỏ này ra ngoài chơi hết ba ngày, sớm đi tối về, cẩn trọng hầu hạ, kết quả chỉ có một tiếng như vậy. Hắn giữ chặt dây cương dừng ngựa lại, hai cánh tay ôm lấy y chạy vào trong rừng, chạy đến một dòng sông bắt nguồn từ trên núi chảy xuống, đá đều bám rêu xanh.

Quý Hiền Thạch đứng trên bờ, cánh tay duỗi ra, đem y giơ giơ trên mặt nước. Chọc y cười không được, thì dọa y khóc cũng là cách để chữa bệnh đi.

“Ta buông tay, ta buông tay thật đó nha.” Quý Hiền Thạch lớn tiếng hù dọa y, hô cỡ bảy tám tiếng, Quý Huy Hòa cũng bất vi sở động, thật ra cánh tay của hắn cũng quá mỏi, mắt thấy y vẫn không cử động. Trong lòng Quý Hiền Thạch không khỏi cảm thán, quả nhiên hết thuốc chữa.

Đang muốn xoay người lại đặt y xuống đất, bỗng nhiên phía sau phát ra tiếng động, một bóng dáng đen tuyền xuất hiện, còn mang theo hương thịt nướng cháy khét. Quý Hiền Thạch sợ gặp phải kẻ xấu, thân thủ sở bên hông lôi ra cây chủy thủ. Khi giơ chủy thủ lên trước mặt mới nhớ ra, bàn tay ôm Quý Huy Hòa giờ trống rỗng. Lại nhìn thấy từ trong rừng đi ra cũng là một đứa nhỏ choai choai, trong tay cầm một nhánh cây, trên đỉnh còn có một đồ vật gì đó đen thui khét lẹt.

Quý Hiền Thạch kêu một tiếng oan uổng, cuống quýt quay lại tìm kiếm Quý Huy Hòa, y có xảy ra chuyện gì không hay, thúc phụ chỉ sợ liều mạng với mình.

Quý Huy Hòa lồm bồm trong nước, cũng may gần bờ nên nước không sâu, nhưng do bị ngã nên ngồi giữa sông, cả người y ướt đầm. Quý Hiền Thạch ngồi trên bờ, cố sức vớt y lên, y lại ngốc lẳng ngồi bất động, không biết là do nước lạnh hay là người lạnh.

“Người không được đụng đến hắn!” Một tiếng la trong trẻo vang lên, đứa nhỏ từ trong rừng chạy ra, hai tay nắm lấy nhánh cây đánh tới, kêu hắn rút đi ngay. Tận mắt chứng kiến Quý Hiền Thạch quát Quý Huy Hòa xuống sông, đương nhiên phải là người xấu. Quý Hiền Thạch nhất thời không thể biện bạch, mặc cho nhánh cây loạn đánh lên người. Đứa nhỏ kia ghé vào bờ sông, đưa nhánh cây vươn ra, tới trước mặt Quý Huy Hòa.

Quý Huy Hòa mặt mày đều ướt đầm, từng giọt từng giọt chảy xuống, dùng sức chớp mắt mới thấy rõ ràng phía trước nhánh cây quơ quơ trước mặt có một vật đen thui, giống như miếng thịt nướng khét. Từ nhánh cây nhìn xuống liền thấy một người, chưa từng gặp qua.

Đứa nhỏ kia chắc cũng xấp xỉ tuổi với y, mặc bộ y màu lam bình thường, tay áo kéo cao cao, lộ ra cánh tay chắc nịch. Khuôn mặt cũng hơi tròn, mặt mày cũng tính là xinh đẹp, mũi miệng thanh tú, cộng thêm ý tứ ôn hòa hiền hậu. Khuôn mặt cho dù đẹp, nhưng vẻ mặt cũng có chút không kiên nhẫn, bàn tay cầm nhánh cây lắc lắc: “Rốt cuộc người có bắt lấy không?”

“Nga.” Quý Huy Hòa cuống quýt đứng lên, chộp lấy nhánh cây.

Trên đầu nhánh cây chính là miếng thịt nướng, cho nên, tay Quý Huy Hòa nắm chính là miếng thịt kia. Đứa nhỏ trên bờ dùng sức lôi kéo, Quý Huy Hòa có cảm giác cái tay buông lỏng, cả thân người cùng miếng thịt ngã xuống nước, khuôn mặt hướng lên trời. Nước vào lỗ tai, nên mơ hồ nghe thấy trên bờ có tiếng kêu thảm thiết: “Miếng – thịt – của – ta.”

Quý Huy Hòa khòe miệng giật giật nhẹ, a một tiếng cười rộ lên.

Quý Hiển Thạch mở to hai mắt nhìn qua, thật sự, đó là tiếng cười thật sự. Quý Huy Hòa từ trong nước đứng lên, loạng choạng bước đi, trên bờ có người vươn cánh tay lại chỗ y đòi thịt. Quý Huy Hòa vui vẻ cười ha ha nhìn, một tay chỉ vào hắn, sau đó liền cười ha ha ha không ngừng, đã không cười thì thôi, một khi cười liền cười không dứt được, cười đến lộ ra khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn như đóa hoa.

“Đừng cười nữa.” Quý Hiển Thạch mắng y.

“Đánh người a.” Đứa nhỏ kia quát nạt y.

Quý Huy Hòa vẫn nhin không được, tiếng cười rộn ràng vang trên mặt nước, vào trong rừng sâu, giống như đã tích lũy nhiều năm, ở lúc này đây bùng phát.

Hết chương 1

[*] Bồ tát Quan Âm tay bồng một đứa trẻ, gọi là Quan Âm tống tử, vì người ta quan niệm rằng người nào hiếm con mà thành tâm niệm danh hiệu của Ngài đều được như sở nguyện

2. Thất Lý - Chương 2

Quý Huy Hòa nở nụ cười.

Quý Hiển Thạch nghiễm nhiên tự cho đây là công sức của mình, ít nhiều cũng do y đem Quý Huy Hòa thả xuống nước, tuy rằng thấy chết không cứu, nhưng lại chữa khỏi bệnh cho y. Cái này gọi là dĩ độc trị độc, cổ nhân truyền dạy quả không sai. Quý lão gia gật đầu hài lòng, cảm tạ ân chữa bệnh cho nhi tử, rồi lại vất vả đem các vị tiên gia thần công thỉnh trở về.

Cũng vì nợ Quý Hiển Thạch phần ân tình này, cho nên Quý lão gia cũng không trách cứ chuyện Quý Huy Hòa sau khi từ ngọn núi trở về liền sốt cao, cái trán phát nóng không thôi, mơ mơ màng màng.

Đã bệnh nặng thành như vậy, còn muốn chạy ra ngoài, nói là muốn đi tìm người.

Ngày đó cùng trở về còn có một đứa nhỏ. Quý Huy Hòa sau chuyện ngã xuống nước đâm ra sợ hãi Quý Hiển Thạch, cho nên để đứa nhỏ kia ngồi trên ngựa, ôm lấy Quý Huy Hòa, còn Quý Hiển Thạch đành cầm dây cương dắt ngựa trở về.

Quý lão gia đã hỏi thăm khắp nơi, biết được đây cũng là hàng xóm láng giềng, nhà cách Quý phủ một con phố, trong sân có trồng nhiều trúc. Chủ nhân nơi đó họ Quan, từng là một sĩ tử lên kinh đi thi tuy chưa từng đậu, nhưng có học thức sâu rộng, được phong danh hào là “Giản Trai tiên sinh”. Quan tiên sinh là văn nhân, tuy không hiểu được chuyện kinh doanh buôn bán, nhưng lại rất coi trọng khí tiết. Bởi vậy trong nhà thanh bần, trồng trúc ăn chay.

Quan tiên sinh lớn tuổi mới có con, gọi là Quan Mục, tự Trung Lang.

Quan Mục đang trong thời kì phát triển thân thể, nhưng trong nhà ba bữa chỉ toàn là món chay thanh đạm, liền cảm thấy không chịu đựng nổi, thường xuyên chạy trốn vào trong rừng núi, bắn chim bắt cá nướng ăn. Nguyên bản cũng có lần đem thịt mang về hiếu kính với phụ thân, kết quả bị bắt quỳ gối suốt mấy canh giờ. Còn phải nghe Quan tiên sinh mắng: vô đức hạnh. Quan Mục không cần biết đức hạnh ra làm sao, chỉ biết đói bụng thì phải ăn thịt, vì thế khắc cốt ghi tâm, lần sau có ăn thịt thì phải lau miệng sạch sẽ, rồi hãy về nhà.

Chẳng may gặp phải chuyện muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, mất công phu nửa ngày để nướng chín con chim khổng tước, ai ngờ lại bị Quý Huy Hòa nhúng vào nước lạnh.

Quý lão gia bồi thường cho hắn một chén đầy đủ thịt thà, Quan Mục lắc đầu, đôi mắt mở to, chĩa chĩa vào đầu chính mình, nghiêm túc nói một câu, “Nhi tử của người, chỉ sợ ở nơi này có vấn đề.” Quý lão gia đứng hình, mắt thấy hắn kéo kéo y phục ướt đầm, thềm thì kêu đói bụng rồi xoay người rời đi, trong lòng tự an ủi chính mình, đây là một đứa nhỏ thành thật a!

Quý Huy Hòa nhớ thương muốn gặp hắn, trong hai ngày dưỡng bệnh, âm ỉ não loạn không chịu nổi.

Tuy căn bệnh mắt than vẫn không chữa trị khỏi hoàn toàn, nhưng mỗi lần nhắc tới Quan Mục đều cười rộ lên, làm huyên não cả phủ. Không cho y đi gặp Quan Mục liền khóc, khóc đến điếm đậm đáng yêu. Phàm là những lúc không nhớ tới Quan Mục, mắt than vẫn là mắt than. Quý phu nhân thương lượng với Quý lão gia, không bằng mời Quan tiên sinh vào phủ dạy học, mang cả Quan Mục theo. Căn bệnh mắt than có lẽ sẽ chuyển biến tốt hơn, hơn nữa nhi tử cũng có bạn để chơi cùng.

Quan gia của Quý phủ mang theo lễ vật, tiến vào bái phỏng Quan tiên sinh, Quan tiên sinh liền đóng cửa không tiếp, chỉ thấy trên cửa viết hai chữ: Mời về.

Quan tiên sinh là người chính trực, không vì tiền bạc mà bán đi tự tôn. Quý lão gia là một người nhân hậu, không hề dùng vũ lực uy hiếp, cho nên đành phải hạ mình, tự tay dẫn Quý Huy Hòa đến tận cửa. Quan tiên sinh lúc này mới đồng ý mở cửa nhưng chỉ cho một mình Quý Huy Hòa tiến vào, hỏi y muốn học loại thư pháp gì, Quý Huy Hòa khuôn mặt cứng đờ, nhưng lại đối đáp thông thuận. Quan tiên sinh ôn nhu sờ sờ đầu y, khen thưởng: có phong độ của một đại tướng, là nhân tài hiếm thấy.

Từ đó Quan tiên sinh nhận Quý Huy Hòa làm môn hạ, ngoài Quan Mục ra, còn nhận thêm mười đứa nhỏ từ những nhà khác trong trấn.

Nhìn thấy Quý Huy Hòa vui mừng, Quý lão gia cũng cho phép y xuất môn, Quý phu nhân thì luyến tiếc chuẩn bị hành trang lớn nhỏ, gồm quần áo, điếm tâm, áo choàng giữ ấm, ngay cả mền gối..... cũng kêu người hầu mang theo, hầu hạ chu đáo. Đó là thư đồng của y, cũng nho nhỏ, ôm một xấp giấy trắng và bút mực.

Quan tiên sinh nhìn thấy hết sức tức giận, chỉ khiển trách một tiếng: quá xa hoa, niệm tình mới vì phạm lần đầu, tạm thời được miễn quỳ gối.

Quý Huy Hòa mặt than nghe giáo huấn xong, xoay người ngồi xuống. Quan Mục an vị kế bên, tà tà nhìn, có chút bội phục sự can đảm không hề sợ hãi khi bị khiển trách của y. Cầm lấy cây bút khều khều, tỏ lòng bái phục. Quý Huy quay đầu nhìn qua, liền cười tươi hơn hử.

Lần này cười đến ôn hòa, cũng có chút sáng sủa, ấm áp như ngày xuân

Quan Mục chỉ biết sưng sốt rồi sưng sốt, lần trước tuy có thấy qua, chỉ biết y ngây ngô cười, thật không biết được khi cười rộ lên lại đẹp như vậy.

Đúng lúc Quan tiên sinh gọi Quan Mục, thấy hắn không trả lời, cây roi trong tay run lên, lập tức Quan Mục xoay đầu bật người đứng thẳng dậy. Quan tiên sinh muốn các môn hạ từng người báo danh xưng, để Quý Huy Hòa mới vào học có thể nhớ được. Quan Mục cao giọng nói: “Họ Quan tên Mục.” Cây roi trong tay Quan tiên sinh lại run lên, Quan Mục lúc này mới không tình nguyện thêm một câu: “Tự Trung Lang.”

Báo tên xong ngồi xuống, ánh mắt Quý Huy Hòa lấp lánh nhìn hắn, chậm rãi thì thầm: “Trung Lang.”

Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, Quan Mục nghe được run hai cái, danh tự này hắn cực kỳ không thích, nghe y cứ niệm đi niệm lại, khiến cho hai cái lỗ tai nhức không chịu nổi. Quan Mục gờn nắm đấm trước mặt y, tức giận nói: “Gọi lần nữa ta liền đánh người.”

Quý Huy Hòa ủy khuất lùi về sau, ghé vào trên bàn, lật lật sách vở nước mắt lưng tròng: “Ta không có danh tự.”

Y không có danh tự cũng không nói, ngay cả danh xưng cũng được đặt tùy ý, dựa theo tên của thị trấn, đi ra khỏi cửa chừng trăm bước liền gặp một người cũng có tên Huy Hòa. Quan Mục nhìn y có chút đáng thương, thấp giọng an ủi nói: “Danh tự có thể tự đặt.”

“Vậy người giúp ta đặt một cái đi.” Quý Huy Hòa hai mắt tỏa sáng lấp lánh, lấp bắp nhìn hần năn nỉ, “Tại sao muốn ta đặt danh tự giúp người?” Quan Mục một mặt cảm thấy khó chịu, một mặt giống như đang gánh vác trọng trách nặng nề trên vai, trở mình suy nghĩ một hồi, “Tự là Hòa Chi đi.”

“So với danh xưng đâu có gì bất đồng.”

“Nhiều lời, danh tự đều lấy danh xưng để đặt.”

“Nhưng của người không phải a.”

“Được rồi được rồi, tự Tiểu Chi.”

“Khó nghe quá.” Quý Huy Hòa như muốn khóc. Quan Mục vội nói: “Tự Khóc Chi.” Quý Huy Hòa thật sự khóc. Quan Mục gãi gãi đầu, quát: “Cười không được, khóc cũng không được, người lấy tự là Than Than đi!”

Quý Huy Hòa chưa kịp bộc lộ cảm xúc, Quan tiên sinh đang niệm thư, bị tiếng rống này quấy rầy, cầm cây roi đi tới. Đánh mỗi người một cây, trách cứ:Ồ ào lớp học. Hai người bị đuổi ra ngoài, quỳ trước cửa lớp nửa ngày. Quan Mục nâng bàn tay lần vết đỏ lên, đau nhức đến tức giận, nghiêng đầu nhìn Quý Huy mặt than ngốc nghếch ngơ ngác, vì thế cảm giận hô: “Than Than!”

“Trung Lang!” Quý Huy Hòa cũng không cam lòng yếu thế, đáp trả, giọng nói thật êm tai.

“Than Than!”

“Trung Lang!”

“Than Than!”

“Trung Lang!”

.....

Nhiều lần, Quan tiên sinh đẩy cửa bước ra, trên tay vẫn cầm cây roi uy phong凛冽. Cho mỗi người thêm một roi, trách mắng: dạy mãi không sửa.

Cuối cùng cả hai trở nên yên ổn quỳ trước cửa, ai cũng không thèm để ý tới ai. Đằng trước là một rừng trúc, gió nhẹ thổi qua, làm lá trúc từng đợt rung động, vài ánh nắng xuyên qua tàn cây chiếu xuống đất. Ánh nắng chói sáng làm Quý Huy Hòa hơi hơi nheo mắt, vùng trộm liếc nhìn Quan Mục, Quan Mục không thèm để ý..... Quý Huy Hòa không thể nghĩ ra nguyên nhân, lòng bàn tay nắm chặt ô ô khóc lên.

Tiếng khóc thật nhỏ, nhưng theo gió bay qua lỗ tai Quan Mục nghe thật đau xót. Hần vờ như người điếc không nghe. Lại một cơn gió thổi qua rồi thổi qua, y vẫn khóc, Quan Mục nhức tai, quay đầu lờ mờ mẫn mẫn: “Người khóc cái gì? Còn khóc nữa ta liền đánh người.”

Quý Huy Hòa giơ tay, cho hần xem vết roi đỏ ửng trong lòng bàn tay, rơi nước mắt nói: “Đau.”

Quan Mục rút sự tức giận về, quyết tâm, nắm lấy tay y kéo đến trước mặt, thổi phù phù nhẹ nhàng vào lòng bàn tay sưng đỏ. Quý Huy Hòa cảm thấy ngứa, cười khanh khách. Quan Mục ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt còn đỏ hơn vết roi, vừa thẹn vừa giận, thấp giọng mắng: “Than Than.”

“Trung Lang.” Quý Huy Hòa cũng kêu ngọt ngào đáp lại, trong lòng bao nhiêu vui mừng đều thể hiện qua một tiếng kêu này.

“Gọi nữa ta thật sự đánh người!”

Hết chương 2

3. Thất Lý - Chương 3

Trong sân cây trúc tự sinh sôi nảy nở, xanh xanh hiền hòa, thấp thoáng mùi hương thanh mát, năm này qua năm khác lắng nghe tiếng đọc sách lạnh lạnh của học trò.

Lớp học mười người đọc sách, dần dần cao lớn trưởng thành. Quý Huy Hòa vẫn ngồi bên cạnh Quan Mục, thời gian vào học còn sớm, nên có người đang tập viết, có người rung đùi đắc ý đọc sách, một người đã quay sang trái, người kia chắc chắn không quay sang phải.

Từ khi quen biết Quý Huy Hòa, Quan Mục không cần phải..... chạy khắp nơi trong rừng kiếm thịt ăn nữa, bởi vì Quý phu nhân hàng ngày đều kêu người hầu đem trà bánh, thức ăn vặt đến cho Quý Huy Hòa, y đều đặt hết lên bàn Quan Mục. Giờ ngo quay trở về Quý phủ dùng cơm, còn phải đem theo thực lập quay lại, trong thực lập lúc nào cũng đầy đủ các món thịt: thịt kho tàu, thịt băm viên, thịt xào măng,..... tất cả đều vào bụng Quan Mục.

Thường xuyên như thế cho nên khi trở mã, Quý Huy Hòa trở thành cây gậy trúc, còn Quan Mục lại tròn chắc.

Quan Mục thích nhất là được ăn thịt, cho nên vui đùa vào ăn không thèm để ý xung quanh. Bên kia Quý Huy Hòa gây náo nhiệt ồn ào, đang cùng một đồng học mới tới giành giật qua lại cái thực lập. Người kia gọi là Dương Nguyên Quý, mới chuyển nhà đến đây, tuổi tác lớn hơn các đồng học khác một chút, vóc dáng cao hơn cả cái đầu, nên ánh mắt cũng ngạo nghễ khinh thường nhìn xuống người khác. Quý Huy Hòa mỗi ngày đều đem thức ăn cho Quan Mục, những đồng môn khác nhìn mãi thành quen, còn Dương Nguyên Quý mới đến, trừng mắt xem xét hai ngày, thật không chịu nổi.

“Người như thế nào chỉ đem cho hần? Trong đây nhiều người như vậy, người không đem ai để vào mắt sao? Nếu người thích làm vui người khác như vậy, ngày mai đều đem thức ăn cho mọi người đi!”

Dương Nguyên Quý nói chuyện thẳng thắn, được hơn phân nửa cái đầu ở đây gật gật tán thành.

Thường nhìn thấy Quý Huy Hòa đem thức ăn cho Quan Mục, đối với những người khác, nếu đại thiếu gia này nhìn thấy cũng sẽ chia cho một ít. Nhưng hoàn toàn không giống được với Quan Mục, được tận Đại thiếu gia hầu hạ, lau mặt rót trà, còn hướng đôi mắt trông mong hỏi hần có ăn no không. Mọi người trong lòng đều cảm tức, nhưng ngại gia cảnh giàu có của Quý phủ, và đứa con độc nhất của Quan tiên sinh, nên không dám làm gì, chẳng qua ăn hơn người khác một ít thịt mà đã không xem ai ra gì.

“Là ta nguyện ý cho hần ăn, nguyện ý uy hần, người quản được ta sao!”

Quan Mục nghe Quý Huy Hòa cùng đồng học đấu võ mồm, ung dung cắn khối chân giò hun khói, trong lòng bình thản nói: “Ngu ngốc.”

Dương Nguyên Quý gây náo loạn, hần chỉ đơn giản muốn lấy thực lập, bắt y đi phân phát cho mỗi người một ít. Quý Huy Hòa sức lực yếu, vừa động thủ đoạt lại liền bị hần đánh bay ra ngoài, ngã xuống một cái rầm, Quan Mục đang ở trong phòng cũng nghe thấy tiếng động. Lau chùi miệng, vỗ vỗ xiêm y đứng lên, nghĩ rằng y chắc chắn sẽ khóc lớn, đang chuẩn bị chạy ra nói với y, không đưa thức ăn thì không cần đưa nữa, dù sau hần cũng đã ăn no.

Nhưng mà Quý Huy Hòa lại không hề khóc, đứng bật dậy, vọt tới trước mặt Dương Nguyên Quý, túm trụ thực lập, tức giận trừng hần: “Đây là thức ăn ta đem cho Quan Mục, ngươi không được chiếm lấy, ngươi muốn ăn, ngày mai ta cho người mang đến cho ngươi!”

Dương Nguyên Quý nhìn bộ dạng y được nuông chiều từ bé, không ngờ được lại có dũng khí như vậy, ngoài sưng sốt cũng chỉ sưng sốt.

“Trả cho hần đi.” Người bên cạnh thấp giọng khuyên giải một câu.

Dương Nguyên Quý cúi đầu nhìn Quý Huy Hòa trước mắt, lại quay đầu nhìn Quan Mục đang tiến vào. Quý Huy Hòa mũi hồng hồng, đôi mắt ngấn nước trừng trừng nhìn hần, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng lòng bàn tay cực kì nghiêm túc. Quan Mục thông thả đi tới, thần khí nhàn nhã, giống như con mèo ăn mỡ chán chê đang liếm mép, đôi mắt to híp lại, có chút không kiên nhẫn. Dương Nguyên Quý không biết vì sao lại cảm thấy lạnh người, đánh một cái rùng mình, bàn tay run lên, đem thực lập thả qua Quý Huy Hòa.

Hắn dùng lực rất mạnh, làm cho Quý Huy Hòa ôm thực lặp lại té ngã lần nữa, “ầm” một tiếng vang lên.

“Người tại sao đánh hắn?” Quan Mục cau mày, hai bàn tay nắm chặt, hùng dũng oai vệ che trước mặt Quý Huy Hòa. Lúc còn nhỏ, mỗi ngày hắn đều muốn đánh Quý Huy Hòa, bao năm trôi qua, chưa thực hiện được mong ước. Hôm nay lại bị cái người tên Dương Nguyên Quý này cướp đoạt trước, tức giận đến bốc hỏa, thậm chí muốn cùng hắn so sức lực.

Dương Nguyên Quý mặc dù cao hơn hắn nửa cái đầu, nhưng lại bị khí thế của hắn áp bức, ngượng ngùng hừ hai tiếng, cúi đầu, muốn tìm nơi trốn.

“Quan Mục –” Quý Huy Hòa đã có chỗ dựa, rốt cục cũng khóc rống lên.

Y mở nắp thực lập, phát hiện thức ăn rơi vãi lung tung, một đĩa cá Tây Hồ sốt chua ngọt, một đĩa thịt kho tàu, còn có một tô canh chưng mất mấy ngày, đều trộn lẫn với nhau. Vì thế khóc đến lợi hại, một bên liên miên nói: “Quan Mục, cá không có, thịt không có, canh cũng không có.”

“Ta không thích ăn cá.” Quan Mục an ủi.

“Ta sẽ giúp ngươi lựa ra.” Quý Huy Hòa nức nở nói.

Quan Mục cúi đầu nhìn, cũng cảm thấy đáng tiếc, nhìn về phía Dương Nguyên Quý gờn nắm tay, cảnh cáo: “Người nếu dám động vào thịt của ta, liền đi chết đi.”

Dương Nguyên Quý có chút xấu hổ muốn chui xuống đất, cũng có chút sợ hãi, tuy hắn không cao hơn mình, khí lực chắc cũng không lớn bằng mình, như tại sao lại sợ hãi? Cẩn nhắc một hồi, lại một hồi, Dương Nguyên Quý xấu hổ chỉ vào hai người bọn họ cao giọng nói: “Người cùng hắn so chiều cao xem, người thấp hơn hắn một chút, còn bày đặt làm anh hùng cái gì?”

Quan Mục giật mình, quay đầu lại nhìn Quý Huy Hòa đang ở phía sau, y lão đảo đứng lên, nhìn sơ qua một chút, chiều cao so với chính mình không sai biệt lắm. Nhưng rốt cuộc nhiều hay ít? Quan Mục lôi kéo Quý Huy Hòa chạy vào sân trúc phía sau, thực lập trong tay Quý Huy Hòa phát ra tiếng loảng xoảng, quá ồn ào nên bắt y quăng nó đi. Chạy tới nơi, nhìn xem bốn bề vắng lặng, ép Quý Huy Hòa lên thân trúc trước mặt.

“Quan Mục.” Quý Huy Hòa nhẹ giọng kêu lên.

“Đứng thẳng.” Quan Mục giọng điệu nghiêm túc, mặt không biểu cảm giống như đang mặc chứng mặt than của y.

Quý Huy Hòa nghe lời thẳng chân uốn ngực, thẳng tắp dựa vào thân cây trúc, nhìn hắn đưa bàn tay lên đỉnh đầu của mình, lấy ra con dao khắc một cái lên. Lôi Quý Huy Hòa ra, chính mình tựa vào ngay chỗ đó, đang tính đo chiều cao, nghĩ nghĩ, bắt y xoay người sang chỗ khác, không được nhìn lên.

Quý Huy Hòa nắm lấy đầu ngón tay, nghe sau lưng phát ra động tĩnh rất nhỏ, rồi dần dần không còn nghe thấy bất cứ tiếng động nào nữa. Không biết hắn đang làm cái chuyện cổ quái gì, có chút vô đầu bức tai.

“Quan Mục?”

Quý Huy Hòa giật giật khóe miệng, suýt chút nữa liền kêu Trung Lang.

Quan Mục giống như biết y sắp thất hứa quay lại, liền một tay chụp lấy đầu vai y, một tay ôm lấy cổ, kéo y xoay người lại. Hai người mặt đối mặt, chóp mũi cọ vào nhau, ngực bụng đều dính chung một chỗ. Quý Huy Hòa lộ ra khuôn mặt ngây ngốc, không rõ chuyện gì, Quan Mục duỗi thẳng một tay, ở đỉnh đầu hai người so qua so lại.

Lại ngừng một khắc sau, tiếp tục xoay người y lần nữa, lưng chạm lưng, so tới so lui.

“Bán tắc.”

“Ta cao hơn người?”

“Nói nữa liền đánh người.” Quan Mục đau buồn, đứng bất động, yên lặng thu hồi tiểu đao, liếc mắt nhìn vết khắc trên thân trúc một lần nữa, phát tay áo bỏ đi.

Quý Huy Hòa chạy đuổi theo hắn, không rõ vì sao hắn sàu nảo, Quan Mục cắn chết cũng không chịu nói, nhiều nhất chỉ lẩm bẩm hai tiếng, làm cho Quý Huy Hòa cảm thấy khổ sở. Hai người một trước một sau trở về học đường, thấy Dương Nguyên Quý một mình ngồi xổm dưới đất, thu thập thức ăn chén đĩa bị rớt ra khỏi thực lập, là do Quan tiên sinh bắt hắn làm.

Quan Mục hờ hững nghiêng đầu, dời bước đi ngang qua, tay áo phất phất rất xuất trần. Quý Huy Hòa cúi đầu nhìn Dương Nguyên Quý, lưỡng lự xem có nên giúp đỡ hắn hay không, ngẩng đầu nhìn Quan Mục, cũng muốn đuổi theo hắn, một phen do dự nhãn nhó, tiền cũng không được mà lùi cũng không xong.

Quan tiên sinh ngồi trong phòng nhìn ra, vuốt râu khó hiểu, hai cái đứa nhỏ này thật cổ quái, hễ một người thanh tỉnh thì người kia sẽ khó chịu?

4. Thất Lý - Chương 4

Trước trận chiến thiên hạ luôn yên bình.

Quan Mục cứ như ngọn núi bất động, biểu tình âm trầm, làm cho Quý Huy Hòa lo âu không ngớt, thường xuyên đến bên người hắn cọ cọ, đều bị đẩy ra không thương tiếc. Dương Nguyên Quý từ phía xa, nhìn người này một cái, nhìn người kia một cái, nếu hai người có thể ở yên một chỗ, con mắt hắn cũng có thể nghỉ ngơi được một khắc.

Quý Huy Hòa khổ sở suy nghĩ, không biết mình đã làm gì đắc tội với Quan Mục, y cầm lấy tay tiểu thư đồng hỏi: “Quan Mục vì cái gì lại sinh khí?” Tiểu Hoàn khẽ cười: “Thiếu gia, ta bắt quá chỉ là một thư đồng.”

Quý Huy Hòa gặp ai cũng cầm lấy tay hỏi: “Quan Mục vì cái gì không để ý tới ta nữa?” Người nào cũng một mỗi cười nói: “Nếu người có thể nói đúng tên của ta, ta liền nói cho người biết.”

Quý Huy Hòa không thể nào biết được tên của mọi người, liền chạy đến chỗ Quan tiên sinh, cầm lấy tay hắn hỏi: “Quan Mục vì sao sắc mặt lại khó coi như vậy?” Quan Tiên sinh chỉ trầm ngâm nói, “Phúc có phúc, họa có họa! Một người nam nhân không có học vấn không có nghề nghiệp, tự nhiên sẽ bị xem là khó coi.”

“Hắn căn bản không hề khó coi! Hơn nữa hắn đọc sách còn nhiều hơn ta!” Quý Huy Hòa phẫn nộ mà hét to, nhớ đến ba hôm trước, đau lòng càng thêm đau lòng.

Quý Huy Hòa bị đuổi về Quý phủ, buồn bực không vui, thần tình không thoải mái. Quý phu nhân nắm lấy tay y tìm không được đau lòng, hỏi y làm sao đắc tội với tiên sinh, Quý Huy Hòa hoảng hốt nói: “Quan Mục gây hơn trước.”

“Nhi tử của hắn gây tại sao lại đổ tội cho con? Quan tiên sinh không chịu nói đạo lý.” Quý phu nhân cảm thấy bất bình, rất tức giận, quay đầu phân phó trù phòng, làm nhiều thức ăn đưa qua cho nhi tử của Quan tiên sinh, người đang nhờ vả người khác, cúi đầu được thì cứ cúi đầu, nhưng đừng tái làm cho Tiểu Hòa ủy khuất.

Quý Huy Hòa mang theo hai cái thực lập to, đứng ở trước cửa học đường, ngây ngốc thất thần không biết làm sao để đi vào. Dương Nguyên Quý vừa lúc mở cửa bước ra, suýt nữa đã đụng vào y. Quý Huy Hòa ngẩng đầu nhìn hắn, không quan tâm hắn là ai, chỉ quen miệng hỏi, “Quan Mục phải làm như thế nào mới có thể để ý đến ta?”

Dương Nguyên Quý thở dài một tiếng, thật ra đây cũng là lỗi của hắn. Nâng tay bắt lấy cánh tay của Quý Huy Hòa, lôi kéo y bước nhanh đến trước bàn của Quan Mục, một tay cầm lấy cái thực lập, đặt hết lên bàn. Quan Mục trừng mắt nhìn, quang mâu lạnh lùng chột lóe, Quý Huy Hòa trốn phía sau lưng Dương Nguyên Quý. Dương Nguyên Quý cố nặn ra khuôn mặt tươi cười hòa khí, ôn nhu nói: “Quan Mục, người bồi hắn ngoạn đi.”

Hương thịt từ trong thực lạp bay ra, thơm thoang thoảng, huân huân nhiên nhiên, trước mặt là hai người, người to con ra sức cười ha ha lấy lòng, người nhỏ con đứng phía sau lấp ló thăm dò, ánh mắt đen lấy chớp chớp, ý tứ cẩn thận nhìn hẩn.

“Ta làm cái gì nhất định phải bồi hẩn ngoạn, trong học đường nhiều người như vậy, ta làm sao nhớ rõ hẩn là ai?”

“Ngày hôm trước người mới thay hẩn ra mặt.” Dương Nguyên Quý nhắc nhở.

“Được rồi, nói cho người biết, chuyện ngày hôm trước không bao giờ... được nhắc tới nữa.” Quan Mục vô tình nói, nhưng thân hình run một cái, đem tất cả thức ăn bày ra trên mặt bàn.

Dương Nguyên Quý cùng Quý Huy Hòa cúi đầu nhìn thoảng qua, đều cảm thấy sợ hãi. Quan Mục nhìn hai người mang bộ dạng ngốc nghếch, hít sâu một hơi quát: “Đến đây ăn a, nhiều như vậy muốn cho ta ăn đến chết sao?” Quý Huy Hòa nghe thấy liền bất an tiến lên phía trước, ở bên người hẩn cọt cọt lui, lẩm bẩm kêu Quan Mục Quan Mục không ngừng. Dương Nguyên Quý nhu nhu mắt, khung cảnh trước mắt giống như chủ nhân và trung khuyển, thân thân thiết thiết. Không khỏi lắc đầu, khuôn mặt cười khổ.

Quan Mục gọi hẩn lần nữa, bắt đầu không kiên nhẫn, ngữ khí cũng giận dữ. Dương Nguyên Quý liền nhanh chân chạy lại, khiêm tốn ngồi xuống. Quý Huy Hòa ba hồn bảy phách quay trở về thân thể, lúc này mới tỉnh táo trợn mắt nhận ra hẩn là ai, nhưng mà hẩn đã giúp y một cái đại ân, lại không ngại gian khổ, cho nên chia cho hẩn thức ăn nhiều một chút.

Từ đó ba người lúc nào cũng ngồi ăn chung một cái bàn, vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ, thường xuyên qua lại nên rất thân thiết.

Quý Huy Hòa vỗ vai Dương Nguyên Quý cười nói: “Nguyên lai người cũng là người tốt.” Người tốt Dương Nguyên Quý ôn thuận cười đến đôn hậu đáp lời, “Nguyên lai người cũng biết cười.” Quan Mục liếc mắt nhìn hai người nói: “Một đôi ngu ngốc.”

Dương Nguyên Quý cái tốt cái đẹp không học, lại đi học theo Quý Huy Hòa mang thức ăn đến học đường, thịt gà rừng trân phẩm bắt được trong núi, đều cho Quan Mục ném thử đầu tiên. Quý Huy Hòa lúc đầu xem hẩn là người tốt, dần dần phát giác, thật giống như đang dẫn sói vào nhà, Dương Nguyên Quý lòng muông dạ thú, cướp mất niềm vui uy thức ăn cho Quan Mục mỗi ngày của y.

Dương Nguyên Quý không còn đáng sợ nữa, trở thành người bình thường cười nói vui vẻ, Quan Mục đối với hẩn cũng không còn tức giận, cũng chưa từng nói qua muốn đánh hẩn nữa.

Quý Huy Hòa ngồi một bên, nhìn hai người kia thân cận, gần từng tiếng oán giận trong lòng, cảm thấy rất khổ sở. Y cúi mặt nhìn vào sách vở ô ô khóc thầm, Dương Nguyên Quý đưa cho y một cây kẹo đường. Quan Mục liếc nhìn y một cái, hừ nói: “Không cần cho hẩn.” Quý Huy Hòa lại càng đau lòng, kéo kéo ống tay áo của Quan Mục, ánh mắt ngập nước nhìn hẩn, bộ dạng thương tâm muốn nói rồi lại thôi.

“Có chuyện gì thì nói.”

“Nếu nói thì người sẽ đánh ta.”

Quan Mục hừ một tiếng đứng lên, không muốn nói ta cũng sẽ đánh người.

Quý Huy Hòa khẽ cắn môi, nắm tay dắt hẩn đi ra ngoài, nhất định phải cùng hẩn nói cho rõ ràng. Dương Nguyên Quý không thanh không động, yên lặng đi theo. Quý Huy Hòa phát tay muốn đuổi hẩn trở về, hẩn lại làm bộ xem không hiểu nghe không thấy, càng theo sát phía sau. Lì lợm như một khối da trâu, bỏ cũng không thoát, mắng cũng không đi. Quý Huy Hòa liền kéo Quan Mục chạy đi, không kịp quay đầu lại, chạy đến nổi tiếng gió vù vù thổi qua lỗ tai, muốn chạy đến địa phương không có người qua lại, hay là đến Thiên Mục đi.

Bàn tay nhỏ nhắn gắt gao nắm lấy tay Quan Mục, chạy băng qua rừng trúc, thoát ra hậu viện, chạy dọc theo con đường trên phố.

Quan Mục khó chịu nhần nhẹn không mắng y, chạy điên loạn theo y một hồi, rốt cuộc không chịu được hỏi y muốn đi nơi nào. Đường đến Thiên Mục nhất thời quên mất, theo trí nhớ là đi dọc theo con đường này là tới bức tường phía sau của Quý phủ. Ngày thường hạ nhân sẽ mở cửa quét dọn, cho nên có thể thoải mái

đi lại, hôm nay lại bị khóa. Quý Huy Hòa quay đầu lại nhìn, thấy Dương Nguyên Quý đang chạy nhanh về phía này, vội vàng thúc giục Quan Mục chui vào.

Quan Mục một tay đặt trên bức tường xanh, động cũng không động. Cái cửa đã khóa ngay trước mặt hắn, rộng cỡ một thước, lại cúi đầu nhìn xuống chân tường, thấy cái lỗ tự nhiên được đục trên vách, đây là lỗ chó a.

“Đánh người a.” Quan Mục hướng về phía y quơ quơ nắm tay.

“Vậy để ta giúp người, trèo qua tường.” Quý Huy Hòa vỗ vỗ đầu vai của mình.

Quan Mục nghiêng đầu nhìn, thấy y bán ngồi xổm xuống, hai tay dùng sức, muốn khiêng hắn lên. Thân thủ quàng lên vai y, néo néo, y nhìn cái mũi kêu đau. Thân thể đơn bạc như vậy, niết đầu niết không ra nổi hai lượng thịt, như thế nào nâng nổi?

“Quan Mục.”

Quý Huy Hòa kêu khẩn thiết, nếu không nhanh, Dương Nguyên Quý sẽ đuổi kịp.

Quan Mục hàm hừ trừng mắt liếc nhìn y một cái, xắn ống tay áo, ra lệnh nói: “Người chui vào trước!” Quý Huy Hòa vui mừng đắc ý ôm lấy hắn cọ cọ, xong rồi quen thuộc chui vào bên trong, ghé đầu ra kêu hắn.

Quan Mục xoay người, nằm úp sấp, tay chân bò bò vào. Mới được nửa người, lại nghe thấy Dương Nguyên Quý gọi hắn. Quý Huy Hòa khẩn trương, kéo lấy hai cánh tay hắn, sử dụng khí lực lớn nhất lôi hắn qua. Người vừa kéo được vào, chính y cũng quá nhanh, hai người một đoàn lăn vài vòng trên mặt đất bằng phẳng rộng rãi, y nằm dưới, vừa vặn Quan Mục đè lên người y. Cổ kề cổ, tứ chi giao triền, nụ hôn nhẹ nhàng bất ngờ.

Quý Huy Hòa mồ hôi rơi từng giọt từng giọt. Cảm thấy mái tóc của Quan Mục cọ vào hai gò má, thật mềm, có chút thơm thoang thoang. Vì thế y nhoáng một cái, cọ cọ, rồi cọ cọ a.

Quan Mục ngoài sưng sốt cũng chỉ có sưng sốt, tứ chi cứng đờ, chống cánh tay tính đứng lên, nhưng Quý Huy Hòa lại dùng hai tay ôm chặt lấy cổ hắn, giữ tư thế như vậy một hồi mới giãy ra. Khuôn mặt Quan Mục trắng đỏ bừng, đôi mắt giống như cây mơ, có thể chảy ra nước.

“Mau buông ra!” Quan Mục quát.

“Các người làm cái gì vậy?” Dương Nguyên Quý đứng ở bên ngoài hô.

Hắn to cao, vóc người cường đại, nên không thể chui qua lọt cái lỗ, chỉ có thể ghé vào cái lỗ, chống đầu, nhìn hai người này có gì cổ quái. Quý Huy Hòa ngẩng đầu nhìn hắn trợn trắng mắt, lớn tiếng nói: “Không nói cho người biết.”

Quý Huy Hòa lôi kéo Quan Mục đứng lên, đi xuyên qua từng cây hoa mai rừng lớn trong hậu viện, hai người hướng chỗ sâu nhất đi tới. Đúng là xuân hàn tiết, bầu trời trong xanh, chỉ có hoa mai bay phất phơ, trắng vàng nhẹ nhẹ, khoảng không tĩnh lặng. Người đang ngắm mai, hành tung cũng nhẹ nhàng chậm chạp, ngược nhìn đầy ôn nhu, lời nói tình tế.

“Quan Mục, ta chỉ thích có một mình người.”

Người nghe thấy liền nháy mắt mấy cái, nhất thời không biết ứng đối như thế nào. Người nói chuyện nắm lấy bàn tay, cúi thấp mặt, thấp phần tích cực.

“Thời điểm ta còn nhỏ, người bên ngoài đều khi dễ nói ta là quái nhân, chọc phá ta, cũng không cùng ta thân cận. Chỉ có người là bất đồng, người đối đãi tốt với ta, ta cũng muốn đối đãi tốt với người. Ta cũng chỉ có một mình người là bằng hữu, danh tự của ta cũng do người đặt, thật sự chỉ có một mình người mà thôi.”

“Danh tự kia, người không phải không muốn sao?” Quan Mục nhúc nhích đầu, hỏi một câu râu ria.

“Người đặt ta sẽ thích.”

“Than Than!”

“Ô!” Quý Huy Hòa suýt chút nữa là khóc ra.

Quan Mục đi qua, nắm lấy khuôn mặt y, lau khô ánh mắt ẩm ướt. Quý Huy Hòa không ngờ như thế, rầm rì, nhỏ giọng nói: “Quan Mục, người cũng không nên đối xử tốt với người bên ngoài.” “Ta khi nào thì đối đãi tốt với người bên ngoài?” “Nhưng mà Dương Nguyên Quý hảo hay là ta hảo?” “Nói cái gì ngu xuẩn?” Quan Mục mạnh mẽ xoa nhẹ hai lỗ tai y, làm cho y hô đau, né tránh bàn tay của hắn, miễn cưỡng trốn mắt, chỉ nhìn thấy một mảnh xanh mờ mờ.

“Ta chỉ đặt danh tự cho một người duy nhất.”

“Quan Mục.” Quý Huy Hòa híp mắt, cười tươi như hoa. Mặc dù y nhìn không rõ, nhưng vẫn sờ soạng trên người hắn, ấm áp tràn đầy cõi lòng. “Vậy người không được đánh người khác nữa.”

“Làm chuyện tổn kém sức lực như vậy, ai muốn làm lần thứ hai chứ?”

“Đặc biệt là Dương Nguyên Quý.”

“Nhắc hắn lần nữa liền đánh người.”

“Trung Lang.” Quý Huy Hòa cao giọng kêu lên, dù sao cũng bị đánh, đơn giản kêu lên, nếu hắn thật sự muốn đánh, liền cho hắn đánh đủ một lần đi. Nhưng chỉ nghe một tiếng rống giận dữ, sau đó hoa rơi rụng, bản thân thành đôi, miếu cầu thành đôi, làm cho hoa thụ không yên, xuân phong không độ.

5. Thất Lý - Chương 5

Một ngày, Quan gia mang tiếng là học đường tài giỏi có một gã môn hạ họ Dương không biết làm sao, đi tới chân tường Quý phủ. Chân tường tuy có một lỗ, nhưng phạm vi không hề rộng rãi, kết quả là, môn hạ họ Dương chui mình vào trong đó, tiền cũng không được mà lùi cũng không xong, thực sự đáng thương.

Quan tiên sinh nghe thấy chuyện, tức giận viết: thật là nhục nhã.

Sau đó Quý lão gia phải gọi người hủy đi bức tường, đem môn hạ thỉnh đi ra, trấn an, còn mời vào nhà. Cái lỗ dưới chân tường kia trở thành quá khứ. Sự tình như vậy làm cho thiếu gia của Quý phủ Quý Huy Hòa lại cảm thán, một hang động bí mật, không ngừng hồi tưởng lại, càng không duyên cớ bị ăn rất nhiều roi mây.

Cũng biết rằng Thông phủ và Thủ phủ danh nghĩa hư vô, Quý phủ tự nhiên là lớn nhất, cái lỗ dưới chân tường, Quý Huy Hòa đành phải đi tìm chỗ khác, mỗi ngày sáng sớm đi ra khỏi đại môn, chạy một mạch đến cuối phố, chuyển sang một ngõ nhỏ, trộm trở mình sau tường, trốn trong rừng trúc, dùng hết sức đào bới. Y thường ngày rất gầy, mỗi ngày ánh mặt trời chiếu qua khỏi môn là lúc hành sự, trong rừng trúc liền xuất hiện một đạo bóng người thờ phỉ phò, có môn hạ nhìn thấy, hô to có quý. Quan tiên sinh viết: vọng ngôn [nói bậy]. Dem những “Truyền thống đạo Nho của Khổng Tử không nói đến chuyện yêu quái bạo loạn” giáo huấn một trận, quỷ ảnh phụ cận, Quan tiên sinh ghé mắt nhìn thấy, cũng bị hù đến cả kinh. Lại nhìn, thấy tiểu nhi Quý Huy Hòa chậm chạp đi tới, hăng say đào bới bức tường, làm chuyện không có đức hạnh. Vì thế roi mây tăng lên, thẳng đánh mạnh đến nỗi cả học đường đều nghe thấy, một tiếng rồi một tiếng thanh thúy.

Quý Huy Hòa cầm bàn tay tròn trịa, nghiêm nghị ngồi xuống.

Nghiêng đầu nhìn thấy Quan Mục, mặt mày giãn ra, cười nói: “Quan Mục, hôm nay trù phòng làm thịt hầm, nấu, kho, um, người thích loại nào, ta giờ mang đến!”

Quan Mục nhìn thấy bàn tay sưng đỏ của y, vừa sáng vừa tròn, giống như một lông tay của con lợn. Hít một hơi, chính mình cũng cảm thấy đau. Há mồm muốn hỏi y: “Người có đau không?” Lại muốn mắng y: “Cười tươi như vậy làm gì?” Càng muốn chọc y: “Bắt người làm con lợn đi?” Vì vậy cố gắng nhẫn nhịn, cắn trúng đầu lưỡi, kêu một tiếng đau đớn, quay đầu đi không thèm để ý tới.

“Quan Mục. Quan Mục. Quan Mục. Mục. Mục.....” Quý Huy Hòa không nghe thấy tiếng đáp lại liền kêu, thấy người không quan tâm tiếng kêu dần dần nhỏ lại. Rốt cuộc tay đau mà lòng cũng đau, không khỏi cảm thấy bị thương.

Dương Nguyên Quý ngồi ở phía sau, nhìn thấy cái tiết mục này diễn đi diễn lại nhiều lần, lắc đầu cười khổ. Từ ngày mắc kẹt trong cái lỗ đó, Dương Nguyên Quý đã suy nghĩ kỹ càng, đại khái cũng đưa ra được kết luận. Quan Mục có vẻ đẹp, Quý Huy Hòa cũng thú vị, hai trường hợp đó gặp nhau liền thành mối hiểm họa, ít nhiều sự cũng phá hoại. Quân tử gặp nạn dưới chân tường, từ nay về sau thề đứng một bên nhìn cho thỏa đáng, đường lớn vô tình, ta tự thanh tịnh.

Dương Nguyên Quý a.

Đắc đạo thì cứ đắc đạo, nhưng si mê vẫn là si mê, không biết sửa.

Quý Huy Hòa kiên trì đến ngày thứ hai, tay kia đều bị Quan tiên sinh đánh đến sưng lên, có lỗi lại tái phạm, cũng không thể trách Quan tiên sinh ra tay vô tình. Hai tay vừa sưng vừa tròn, sách vở cũng mở không được, cọ cọ hồi lâu, mặt đau đến hấp khí tê tê. Quan Mục nhìn không chịu nổi, đoạt lại đây, giúp y mở ra, cẩn thận đặt trên mặt bàn. Quan tiên sinh dạy xong một tờ, Quan Mục trước lật qua cho y, sau đó mới lật qua cho mình. Quan tiên sinh đứng ở phía trước nhìn thấy, khen ngợi nói: tình cảm học đường.

Quý Huy Hòa vui sướng giữa đầu hài lòng cười toe toét. Quan Mục cũng cười, mắng: “Không biết đau sao? Còn cười. Rõ ràng đem hai tay người biến thành tay lợn đi hầm canh mà!”

“Tốt nhất.” Quý Huy Hòa mừng rỡ gật đầu, bắt luận Quan Mục nói cái gì, y đều xem là tốt nhất.

Trên tay sưng đến lợi hại, muốn giấu cũng giấu không được, trở lại trong phủ Quý phu nhân liền nhìn thấy, ôm y khóc một hồi, thề không bao giờ..... cho y đi đến học đường nữa. Quý Huy Hòa không thuận theo, Quý phu nhân không lay chuyển được y, gọi người sớm chuẩn bị cỗ kiệu, bắt luận là y ngu hay tỉnh, trước hết phải nâng y rời khỏi học đường, kêu Quan tiên sinh không được phản đối.

Tiểu Hoành tiến đến trước mặt lắc đầu, bắt chước vẻ mặt và bộ dáng của Quan tiên sinh, thở dài: “Thật là xa xỉ, đáng bị đánh đòn.”

Quý phu nhân nghe xong, khóc lóc chạy đến trước mặt Quý lão gia, Quý lão gia mặc dù tự giác việc cần cù đọc sách là chuyện tốt, nhưng trước hết cũng phải dưỡng hai cánh tay của y hết sưng, để cho tiên sinh còn có chỗ mà đánh. Vì Tiểu Hoành đi tố cáo bệnh trạng, Quý Huy Hòa bị bắt nhốt tại trong phủ.

Tính qua tính lại năm xuân thu cũng đã trôi qua, Quý Huy Hòa kiên trì vẫn kiên trì, chưa từng có một ngày vắng mặt tại học đường. Dù là ngày lễ ngày tết, học đường đóng cửa, cũng phải đi cấp Quan tiên sinh dập đầu, lại ở chơi nửa ngày, quần quít lấy Quan Mục nói chuyện. Đến bây giờ, y bị bệnh không được ra khỏi đại môn, suốt ngày không nhìn thấy Quan Mục, quấy khóc quấy nháo, la hét um xùm, làm cả nhà huyền não không một phút yên tĩnh.

Quan tiên sinh cũng cảm thấy lo ngại, e sợ y thật sự có chuyện, vừa học xong liền bắt Quan Mục đi thăm y.

Quan Mục phụng mệnh đi ra, có chút không tình nguyện, y bị bệnh thì bị bệnh, có nhiều người đến xem cũng sẽ không khỏe ngay tức khắc được. Quan tiên sinh cầm thư trong tay nhìn trái nhìn phải, ngắc đầu liền tới đại môn của Quý phủ, cất bước đi vào, mặc dù không muốn, nhưng vào liếc mắt nhìn y một cái cũng được.

Lúc người hầu dẫn Quan Mục nghênh tiến đại sảnh, lập tức chạy đi thông báo, nhưng lão gia phu nhân với thiếu gia đang gây huyền não thành một đoàn, cho dù bẩm báo cũng không nghe thấy.

Quan Mục đợi hồi lâu, không thấy có người đi ra, liền đứng dậy rời khỏi, không muốn lãng phí thời gian. Đúng lúc này, ngoài cửa có người hoảng loạn tiến vào, bộ dáng tuấn tú, khuôn mặt trắng nõn, hần cảm thấy đã từng gặp qua. Người nọ cười ha hả đi đến trước mặt hần, thân thể liền đứng chắn tại cửa. Quan Mục sững sờ đành phải ngồi trở lại. Người nọ càng không khách khí, một tay choàng lấy đầu vai, một tay kia nựng gò má của hần, nhìn không được xoa nắn. “Tiểu Hòa, vài năm không gặp, bộ dáng đã lớn như vậy.”

“Người đừng động vào hần!” Sau lưng hô to một tiếng, Quý Huy Hòa vọt ra.

Quan Mục nhìn y, lại nhìn người trước mắt, cẩn thận suy nghĩ, không phải chính là cái tên đường huynh đã quăng y xuống nước sao? Quý Hiển Thạch cúi đầu nhìn Quan Mục, quay đầu lại nhìn Quý Huy Hòa, cười nhẹ hai tiếng nói: “Tiểu Hòa, vị này là tiểu bằng hữu đã cứu ngươi. Đường huynh đã lâu không gặp ngươi, thân cận có gì là không thể?”

Quý Huy Hòa nhìn thấy hần sờ sờ người Quan Mục, gấp gấp đến độ đỏ mắt, một phát đi lên túm lấy hần. “Hần không phải là ta, ta mới là ta, ngươi đừng động vào hần!”

Quan Mục thất thần, Quý Huy Hòa hồ nháo, Quý Hiển Thạch trêu đùa, ba người loạn xả một hồi, rốt cục cũng phân trần rõ ràng. Quý Hiển Thạch vỗ vỗ đầu cười nói: “Đây chính là đường huynh không đúng, ngay cả Tiểu Hòa cũng không nhận ra, ha ha, ta còn nói Tiểu Hòa càng trở mã càng phát ra tiêu trí, nguyên lai là nhận sai. Ha ha ha ha”

Quý Huy Hòa kéo Quan Mục qua một bên, hai tay che chở, không cho hần tiếp tục sờ loạn.

Quý Hiển Thạch cũng là mới bước vào cửa, không biết Quý Huy Hòa đang ở trong phòng, đi đến đại sảnh, thấy Quan Mục đứng ngồi không yên, hé ra khuôn mặt than cứng ngắt, cho nên nhận sai đường đệ. Lập tức biết sai liền sửa, vươn cánh tay hướng về phía Quý Huy Hòa, cung chiêu nói: “Tiểu Hòa chớ sinh khí, đến, đường huynh cùng ngươi thân cận.”

“Tránh ra tránh ra tránh ra!” Quý Huy Hòa vượt ve hai cánh tay của hần, cảm thấy sau lưng bị một người ôm lấy, sững sờ xoay chuyển một vòng, đối lại thành Quan Mục che trước mặt y.

Quan Mục vốn đang không thoải mái, lại đang sững sờ, bị Quý Hiển Thạch sờ soạng vài cái trở tay không kịp. Lấy lại tinh thần, quả nhiên tức càng thêm tức, thoáng chút liền phát hỏa, siết chặt nắm tay, ngăn đầu hỏi hần: “Ngươi tới đây làm gì?” “Chắc là tới gây phiền phức.” Quý Huy Hòa ở bên cạnh hần nói lầm bầm hai tiếng, đang trừng mắt nhìn Quý Hiển Thạch.

Quý Hiển Thạch sờ sờ cằm, cười đen tối, đột nhiên hỏi: “Tiểu Hòa, ngươi năm nay bao nhiêu?”

“Mười bốn.”

“Còn vị tiểu bằng hữu này?”

“Mười lăm.” Quan Mục giành nói trước. “Như thế nào lại lớn hơn một năm, rõ ràng cao giống nhau mà.” Quý Huy Hòa kéo ống tay áo của hần, thấp giọng hỏi. “Ta so với ngươi lớn hơn nửa năm.” Quan Mục đắc ý nói, “Không được không được, ta cũng mười lăm, mười lăm!” Quý Huy Hòa hô to.

“Không tồi không tồi, mười lăm. Ta lúc mười lăm tuổi đã ra khỏi nhà làm việc.”

Quý Hiển Thạch cười đến đau bụng, không chút để ý. Quan Mục chợt thấy trong lòng bị chọc một cái, nghiêng đầu nhìn Quý Huy Hòa, bốn mắt hợp nhau, quang mâu lóe sáng, hoảng hốt sợ hãi.

6. Thất Lý - Chương 6

Quý Hiển Thạch quả nhiên đến để cùng bàn luận với Quý lão gia, sang năm sau, đợi cho Quý Huy Hòa lớn thêm chút nữa, phải đưa y đến Huy Châu. Cho dù cuộc sống Thông Hòa an nhàn, nhưng không sánh với Huy Châu phồn hoa, cho y đi học một chút kinh doanh, hảo hảo làm con nối nghiệp gia tộc.

Quý phu nhân liệu chết cũng không đồng ý, chỉ nói y mới có mười lăm, như thế nào có thể yên tâm cho y ra ngoài. Quý lão gia tạm thời cũng không có nhắc lại, chờ năm sau mới tính tiếp.

Quý Hiển Thạch lưu lại gần nửa ngày, do có chuyện ở Huy Châu nên vội vàng rời đi. Quý Huy Hòa cùng Quan Mục tránh ở phía sau đại môn, chui đầu qua nhìn thấy hần đã đi xa, liền thở phào một hơi.

Quý Huy Hòa vỗ vỗ lòng ngực nói: “Nguy hiểm thật.”

Quan Mục cúi đầu trừng y, hung hăng mở miệng nói: “Ngươi....”

Thốt ra được một chữ, sau đó liền dừng lại, toàn bộ không hề có tinh thần giống như bình thường, nói cũng không nói, đau buồn ngồi xuống, dựa vào cánh cửa cuộn lại thành một đoàn. Quý Huy Hòa đi tới ngồi bên cạnh hắn khó chịu. Hai người dựa tường, biến thành một đôi môn thần canh cửa. Quý Huy Hòa nghiêng đầu nhìn hắn, thở dài, nhất ngôn nhất ngữ đều mang theo vẻ u sầu: “Quan Mục, ta đi Huy Châu, chỉ sợ không còn nhìn thấy người.”

“Sang năm, hắn thật sự đến đón người đi sao?” Quan Mục nhíu mày sâu sảo lấy tay chống cằm.

Thiếu niên nguyên bản chưa từng nhìn thấy được tư vị u sầu, cả ngày cãi nhau, rồi quần lầy nhau đi phá phách mọi nơi, đến tận khi cảm giác có thể sự hoặc có biến, liền không giống như bình thường, thở dài một hơi rồi một hơi, thiếu niên nho nhỏ, thủy biết ưu phiền thủy biết sầu.

Quý Huy Hòa đuổi thẳng cánh tay, nhảy dựng lên cao giọng hô: “Không nghĩ nữa không nghĩ nữa, dù sao ta cũng không đi với hắn!” “Àn, không đi!” Quan Mục giương mắt nhìn y, quang mâu chứa đầy hình ảnh của y, bản thủ bản cước, nhưng vẫn hé ra khuôn mặt than. Gương mặt than tiến đến trước mặt, cầm lấy đôi tay của y, quyết tâm ở cùng nhau. Quan Mục phe phẩy bàn tay của hắn, chỉ cần tâm ý định ra, luôn luôn có thể nghĩ ra biện pháp.

Quý Huy Hòa dương hảo đôi tay, liền trở lại học đường, vẫn ngồi bên cạnh Quan Mục. Chúng đồng môn xem ra, hai người này không giống như ngày xưa, có chút cổ quái. Quý Huy Hòa vẫn là phụng phịu, Quan Mục vẫn là khí định thần nhàn híp mắt, nhưng vẫn mang một chút gì đó bất đồng, mơ hồ cảm thấy được có chút ý tứ thâm trầm.

Dương Nguyên Quý đi đến trước bàn hai người, lần lượt nhìn người này xong lại đến người kia, sau đó chỉ vào Quan Mục, ngạc nhiên nói: “Hôm nay người sinh khí với hắn sao?”

Chúng đồng môn giật mình, quả nhiên là chưa suy nghĩ đã nói.

Quan Mục tà mắt liếc nhìn Dương Nguyên Quý một cái, hắn liền rùng mình, lắc lắc tránh ra, một mặt nhớ kỹ “Phi lễ chớ nhìn phi lễ chớ nhìn”, tự đi tìm một góc tịnh tâm. Lúc Quý Huy Hòa buồn bực không vui vẫn bám theo Quan Mục từng thời từng khắc, Quan Mục cũng không tái hưng dữ với y nữa, mỗi khi đối với hắn cười liền cười đến tao nhã hòa khí, đuôi lông mày sát lại khoe mắt loan loan kéo dài, dung mạo hơn người.

Ba người đều tự ngoan ngoãn, không quậy không nháo, khiến cho học đường thanh tịnh mấy ngày, chúng đồng môn cảm thấy không còn thú vị nữa.

Có người đến trêu chọc Quý Huy Hòa nói: “Quan Mục càng ngày nhìn càng khí suất.” “Không cho nhìn, không cho người nhìn.” Quý Huy Hòa hô to xong vẫn nằm úp sấp, thầm nghĩ chính mình có lẽ không thể nhìn hắn được cả đời.

Có người đến trêu chọc Quan Mục nói: “Người với Quý Huy Hòa ngoan đi.” Quan Mục nghiêng đầu nhìn thấy, cười nói: “Cũng tốt.” Vẫy tay, kêu Quý Huy Hòa đến cùng nhau học bài, hai người say mê ngồi nghiên cứu thư sách, rất buồn tẻ.

Có người đến hỏi Dương Nguyên Quý: “Đây là làm sao vậy?” Dương Nguyên Quý tà nghệ tầm thường nhìn mọi người, một tay sờ lấy cái cằm chưa sinh ra một cọng râu, làm bộ như vuốt râu mà nói: “Xuân sâu.” Trong sách có nói, xuân sâu là xuân tự kết. Câu trả lời làm cho người nghe không rõ nói: “Người không lo sao?” Dương Nguyên Quý trầm giọng ngâm nga: “Xuân tâm đăng tựa như hoa, xuân sâu tựa như mây, lòng người tựa như cây khô, có gì mà sâu có gì mà khổ?”

Dương Nguyên Quý giống như đang bị ma ám.

Chúng đồng môn nếu không thể trông cậy vào hắn thì chỉ có thể tự đi tìm náo nhiệt, học đường buồn tẻ, nhưng thiên hạ rộng lớn bên ngoài vẫn rất náo nhiệt. Ngày hôm đó từ trên đường ồn ào nhao nhao trở về, một đám cười nói đến đỏ mặt, kể một sự tình hiếm lạ, đại tiểu thư Du gia đang ở lầu Thanh Trúc thấy tú cầu chọn phu!

Quý Huy Hòa bị người khác túm đứng lên, Quan Mục nguyên bản đang ngồi ngay ngắn bất động, mắt thấy y bị người ta lôi ra ngoài, tức khắc cũng đứng lên, chậm rãi theo sau. Thừa dịp Quan tiên sinh chưa đến, môn hạ trong học đường chạy trốn sạch sẽ, chỉ còn lại một mình Dương Nguyên Quý ngồi phía sau. Có

người trước khi đã rủ rê hẳn đi xem mỹ nhân thấy tú cầu, có lẽ may mắn sẽ kiếm được lão bà như hoa như ngọc.

Dương Nguyên Quý lắc đầu thở dài: “Lòng ta tựa như cây khô.....” Quan Mục quát một tiếng: “Còn không mau đi!”

Vì thế Dương Nguyên Quý đứng bật dậy đuổi theo, một đám đồng hạ vui vẻ hướng lầu Thanh Trúc chạy tới, xa xa liền trông thấy bức tường trắng treo đầy vải đỏ, dưới mái hiên là một chuỗi dây pháo, ùng ùng nổ vang. Xem ra thật náo nhiệt, ai cũng hớn hở làm cho con đường chật như nêm cối. Đến gần liền bị tản ra, có người muốn chui vào, có người bị ép vào tường, có người muốn tìm một chỗ tốt để chiêm ngưỡng dung nhan của đại tiểu thư.

Quan Mục cùng Dương Nguyên Quý là người đến cuối cùng, đứng ở phía bên ngoài đám người, nhú mào không muốn đi về phía trước. Xung quanh không nhìn thấy bóng người cần tìm, chợt có cảm giác năm ngón tay chạm đến, sau đó liền có một đôi tay ôm chặt lấy, nhìn kỹ lại chính là do Quý Huy Hòa túm lấy hắn, theo khe hở giữa đoàn người giãy dụa chui ra, tóc tai, xiêm y cũng bị xé rách, bổ nhào vào người hắn khóc to. “Quan Mục, người đã tới.”

“Người khóc cái gì, còn không đi thay xiêm y!” Quan Mục cả giận nói.

Dương Nguyên Quý ha ha cười rộ lên, Quan Mục vẫn là Quan Mục, Quý Huy Hòa vẫn là Quý Huy Hòa, thật đáng mừng.

7. Thất Lý - Chương 7

Du phủ chính là buôn bán mực nước, mặt tiền của cửa hàng không lớn, chỉ nổi danh bởi vì đại tiểu thư họ Du là một mỹ nữ. Du đại tiểu thư mỹ mạo ra sao? Chỉ đơn thuần nhìn hàng người chen lấn ở dưới lầu mới biết, nam tử Thông Hòa trấn hơn phân nửa đều tụ lại đây. Quản gia của Du phủ cao giọng tuyên đọc quy củ ném tú cầu, nam tử từ mười lăm đến hai mươi lăm, chưa có thể thiếp, liền tập trung đến để kén rể, nếu là không hợp, sẽ được tặng mười hai vàng ròng thỉnh đi, tái chọn người khác.

Mọi người cười đến nhăn tít chân mày, nghe là nghe như thế nhưng toàn bộ không có tiếp thu. Bất luận hợp hay không hợp, vẫn nhanh chân chen vào, sợ đại tiểu thư thân kiều vô lực, nếu ném không được xa sẽ mất công bỏ lỡ cơ hội này.

Quan Mục nắm tay Quý Huy Hòa muốn rời đi, ồn ào nhức đầu, không bằng trở về học đường ăn thịt. Dương Nguyên Quý nhìn hai người, tái ngửa đầu nhìn tú cầu trên lầu, cảm thấy luyến tiếc, nhưng không thể không đồng hành cùng bọn họ, vẫn lui về.....Theo sát phía sau.

Muốn đi cũng đi không được, vừa mới né khỏi người này, lại có người khác lấn vào, dồn qua dồn lại, gia đình ngăn chặn thật sự rất mãnh liệt, cầm côn bổng quơ tới quơ lui không ngớt. Quý Huy Hòa bị người đẩy một phen, Quan Mục che chở kéo y lui về, Dương Nguyên Quý lại che chở cho Quan Mục, ba người cứ như thể thối lui đến ngõ nhỏ, bị chen lấn xô đẩy tới bức tường trước mặt. Một đoàn người trước người sau, hô quá dồn đẩy nhau tới tú lầu phía trước. Quan Mục nghe thấy Quý Huy Hòa kêu đau, xóc tay áo của y lên thì thấy một chưởng đỏ hồng rướm máu. Không khỏi nổi giận, ban ngày ban mặt, là ai dám hoành hành ngang ngược?

Đám người kia đem tú lầu bao quanh phía dưới, trong vòng mười trượng đều có người, gia đình đứng xung quanh bao bọc, che chắn cho một tiểu công tử gãy trơ xương, đầu vai bạc nhược, có vẻ bị cảnh chen lấn dữ dội trước mắt làm cho khuôn mặt trắng bệnh tái xanh, mang theo một chút sầu khổ.

Bên cạnh có người nghị luận, đây chính là người của Cốc gia từ Huy Châu đến, Cốc lão gia nguyên là mệnh quan kiêu ngạo, năm ngoài đã cáo lão hồi hương. Đây là tôn tử mà Cốc lão gia rất yêu quý, nhưng lại có bệnh. Từ nhỏ đã bị tạp chứng quần thân, thật vất vả mới sống tới mười bảy tuổi, nhà giàu lại mang bệnh, Cốc lão gia tin lời nói bậy của đạo sĩ, nên bắt hắn phải cưới thê tử, lại nhìn trúng bát tử của đại tiểu thư

Du gia, nói là nếu kết duyên sẽ khỏe mạnh phú quý. Nhưng Du lão gia không đồng ý, lại không biết từ chối làm sao, lúc này mới xuất ra hạ sách ném tú cầu.

Cũng có người nói bóng nói gió, bệnh lao quỷ như vậy, cho dù tú cầu có ném xuống, sợ chưa tới tay, hẳn đã chết?

Nghe hoàn cảnh người này thật đáng thương lại đáng giận, hù dọa một chút cũng sợ hấn ngất xỉu. Quan Mục đang do dự, Quý Huy Hòa giật nhẹ xiêm y của hắn, chĩa chĩa tú cầu trên lầu, Du đại tiểu thư đi ra.

Một thân xiêm y trắng thuần khiết, bước đi nhẹ nhàng, đứng ở cây cột khắc hoa mộc lan. Phía dưới một trận yên lặng, sau đó như một ngọn sóng hồ hết, mỹ nhân như hoa như ngọc, từ xa nhìn thấy khiến ai cũng say mê. Du đại tiểu thư không nói không cười, bàn tay trắng nõn cầm tú cầu, đồ ảu một đoàn giro lên, mọi người theo đó mà chuẩn bị tư thế lâm trận.

Mắt thấy tú cầu rời khỏi bàn tay nàng, cao cao rơi xuống, hóa xuất một đạo tơ hồng trong suốt, hướng một người nào đó tùy ý hạ xuống.

Đám người giống như bị đảo điên, tru lên từng tiếng, cổ sức hướng về phía quả cầu, Cốc thiếu gia vẫn là do gia đình khai đạo, đầu đá lung tung, cùng người xung quanh nổi lên xung đột, càng phạm vào nhiều người tức giận, lập tức động thượng quyền cước, hỗn đấu thành một mảnh. Có người chạy tán loạn, có người liều mạng xé rách xiêm y, có người bỏ trốn, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chửi rủa, hô đau, kêu rên, thẳng loạn thành chướng khí mù mịt.

Du đại tiểu thư sớm đã không thấy, từ khi tú cầu hạ xuống, không biết đã đi đâu mất rồi.

Mắt thấy vừa từ chỗ náo nhiệt biến thành loạn nháo, Quan Mục cũng không muốn đụng phải thiếu gia bệnh lao, khiến trụ Quý Huy Hòa, hai người quay trở về. Thân thủ đi ra ngoài, nhưng lại không bắt được tay y, quay đầu lại vừa thấy, người phía sau vô tung vô ảnh từ lúc nào. Hoảng loạn đảo qua một vòng, đã thấy y ngồi xổm xuống bên ngoài đám người, ôm lấy một đồ vật gì đó, từng bước nhỏ chạy về phía hắn.

Quý Huy Hòa cười đến híp cười, vui tươi hơn hử đem đồ vật trong lòng đưa cho Quan Mục xem. Một bó nang đồ ảu thêu hoa, mang hình tròn, còn đeo ruy băng, quấn quanh bằng lụa đỏ.

Quan Mục mắt thấy choáng váng, chỉ cảm thấy muốn đánh người, hận không thể ôm đầu y lại đập ra, nhìn xem trong đó có não không. Y một.... không.... thiếu tiền bạc, năm nay bắt mãi mới mười lăm, ôm chặt cái thứ này vội chạy tới đưa cho hắn, bộ y muốn đem quả cầu này cho hắn để hắn trở thành con rể của Du gia sao. Dương Nguyên Quý ở bên cạnh cũng choáng váng, thân thủ chỉ vào, nói chuyện lắp bắp, “Tú, tú.....”

“Tú cầu!” Bên ngoài có người liếc mắt nhìn thấy liền rống lớn lên.

Mọi người con người đã đổ hoe quay đầu lại, rốt cuộc nhớ tới, nguyên bản tới đây để giành lấy thứ này, liền kéo nhau gào thét đánh về phía Quý Huy Hòa. Quý Huy Hòa mắt thấy một đám người giống như lang hổ hướng lại đây, vội vàng quay đầu lại, khóc hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Quan Mục dù hận y ngu ngốc, cũng không thể thấy chết mà không cứu, khê cần môi tiếp nhận tú cầu từ tay y, xúc động quay sang bên cạnh, một phen nhét vào trong lòng Dương Nguyên Quý.

“Dương Nguyên Quý, chạy! Chạy mau!”

Nghe Quan Mục quát to nhiệt liệt, Dương Nguyên Tác bị tác động làm theo, cũng không quản chuyện còn lại, ôm lấy tú cầu trong lòng ngực, quay đầu liền chạy. Dương Nguyên Quý cao chân dài tay, vài bước liền nhảy đến phía trước. Quan Mục nắm tay Quý Huy Hòa, hướng về phía ngược lại, phân thành hai đường đào tẩu. Mọi người hơn phân nửa không nhận thức Quý Huy Hòa, chỉ để ý truy sát hai người bọn hắn, nửa đường thấy Quan Mục quăng tú cầu ra, liền trảo sang Dương Nguyên Quý.

Quý Huy Hòa quay đầu lại chạy sát bên cạnh Quan Mục, một mặt chạy theo hắn, một mặt thở hồng hộc hỏi: “Quan Mục, tại sao đem tú cầu cho hắn?” Quan Mục đang nắm lấy bàn tay của y, hận không thể đánh xuống mười bảy mười tám cái, mắng: “Người muốn ta đi thú Du đại tiểu thư sao?” Quý Huy Hòa vội vàng lắc đầu nói: “Làm sao có thể, làm sao có thể!”

“Vậy tại sao người ôm tới cho ta?”

“Bọn họ nói ai giữ quả cầu sẽ có thưởng, tổng cảm thấy phần thưởng kia rất tốt, người không nghĩ như vậy sao?”

Nguyên lai Quý Huy Hòa chỉ lo tìm kiếm hắc trong đám người, căn bản chưa từng nghe quản gia của Du phủ nói chuyện, cũng không hiểu rõ phần thưởng khi nhận được quả cầu này là cái gì. Đánh bậy đánh bạ vô tình nhặt được rồi làm như bảo bối ôm trở về. Quan Mục vừa tức giận vừa buồn cười, phía sau diễn ra khung cảnh chém giết nhau, cũng may tú cầu đã đưa cho người khác.

“Vậy Dương Nguyên Quý muốn kết hôn với Du đại tiểu thư sao?”

Quan Mục gật gật đầu, rồi tái lắc đầu, trong lòng âm thầm nói với Dương Nguyên Quý hảo hảo bảo trọng. Nhân duyên đều do trời quyết định, nghiệt duyên cũng từ đó mà ra, có thể thành hay không thành, đành phải tự cầu phúc.

8. Thất Lý - Chương 8

Trần Thông Hòa có bao nhiêu đường cái đường tắt, nhưng trong đầu Quý Huy Hòa chỉ nhớ rõ nhất con đường từ Quý phủ đi đến học đường, còn những lúc khác xuất môn đều tọa kiệu, đường xa đều kỵ mã, có nhiều người vây quanh, cũng không cần nhìn đường. Chỉ có năm đó được Quý Hiến Thạch mang đi từ đầu đường tới cuối ngõ.

Quan Mục khi còn bé lên núi tìm thịt, cũng chạy quá nhanh nên không nhớ đường, đành phải nắm tay y chạy tán loạn đến nơi cao nhất, người đuổi theo phía sau cũng từ từ ít dần, phân tán đi nơi khác, muốn chặn đường giành lấy tú cầu. Quan Mục cùng Quý Huy Hòa trốn vào một hộ trong viện, ngồi vắt vẻo trên cây một lúc lâu, mắt thấy dưới chân người này chạy qua người kia chạy lại, nửa ngày không dám nhúc nhích.

Quý Huy Hòa ngẩng đầu, hướng về phía hắc cười, Quan Mục vẫn chưa hết tức giận, huy quyền đánh vào đầu y.

“Dau a, đánh đến bất tỉnh thì làm sao bây giờ.”

“Dù sao cũng là cái đầu không có óc, đánh bất tỉnh càng tốt.”

Hai người thoát được đại nạn, vẫn không dám lớn tiếng, người một câu ta một câu nói thầm, ở trên cây đến giữa trưa, nhìn xem bốn bề vắng lặng, bốn phía khói bếp đã nổi lên. Hai người từ trên cây leo xuống dưới, sóng vai cùng trở về. Quan Mục đói không nhịn được, dọc đường đi bụng reo ừng ực, tự cường chịu đựng. Quý Huy Hòa trong tay nải tìm kiếm qua một lần, không có cái ăn, đây là lần đầu làm cho Quan Mục ở trước mặt y bị đói, trong lòng vừa hối hận vừa mắc cỡ, cúi đầu, nghẹn đỏ mặt, mắt thấy sắp sửa khóc lên.

Quan Mục quay đầu lại nhìn, đưa bàn tay đến, chạm nhẹ trên vai y, sau đó lau mặt y sạch sẽ, chạy một ngày trời dính đầy bụi đất, vừa nói khóc liền khóc thành diễn viên hí khúc.

“Khóc nữa liền đánh người.” Quan Mục thân thiết nói, ôn ôn mềm.

“Ân.” Quý Huy Hòa gật đầu, khóc càng lợi hại.

Quan Mục nắm tay lệ nhân đi đến trước cửa Quý phủ, sớm đã có một đám người hầu chạy nhanh ra tiếp nhận, Tiểu Hoàn mau lẹ, nhảy vào cửa đi cấp báo cho lão gia phu nhân biết. Quý Huy Hòa cầm tay Quan Mục không chịu buông. Quan Mục cùng y đi vào cửa hai bước, vẫn kêu y buông ta, hắc còn phải trở về nhận roi của Quan tiên sinh.

Quý Huy Hòa ở môn lý, Quan Mục ở ngoài cửa, trước khi đi lại nghe y kêu một tiếng. “Quan Mục”

Quan Mục quay đầu lại, y thu nước mắt, đoạn chính đứng thẳng. “Chuyện gì?” “Chỉ muốn gọi người một tiếng.” Quý Huy Hòa cười đến âm áp, Quan Mục cũng cười, mặt mày cong lên, khoe môi mang hình dạng vui mừng. Vẫy vẫy nắm tay, cáo cho y biết, sổ nợ hôm nay rồi mù, ngày khác tái cùng y tính toán. Quý Huy Hòa cười gật đầu, đây là nhớ kỹ.

Ngày thứ hai, Quý Huy Hòa không có tới học đường.

Quan Mục thật cũng chưa tiếp nhận roi mây, một học đường môn hạ chạy tán loạn, Quan tiên sinh cũng không có khí lực để đánh, phạt tất cả mọi người chép phạt một trăm chữ, lập tức nghe được tiếng oán than.

Quan tiên sinh gọi Quan Mục đến trước mặt, lắc đầu thở dài, giáo huấn: thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Đồng học lén truyền tai nhau, nguyên lai Cốc thiếu gia bọn ba bị gây sức ép đến một ngày, sức khỏe lại không tốt. Quý Huy Hòa ôm lấy tú cầu mọi người đều tận mắt nhìn thấy, có người còn biết y là thiếu gia của Quý phủ, nói rơi vào tay Huy Châu, nhưng thật ra y đã hại Cốc thiếu gia. Quý lão gia mất mặt khó xử, cho người đến tặng được liệu quý giá, hứa sẽ xuất ra một chút gia pháp giáo huấn Quý Huy Hòa.

Quý lão gia trong lòng vỡ lẽ, là do Quý Huy Hòa đi theo Quan Mục, cũng là do cùng Quan Mục đi tới trời tối mới trở về.

Không thể cùng nhau chơi đùa mãi như thế được, tuổi tác đã lớn, tổng nên học được một chút ổn trọng, không cho phép y cứ đi theo hần hồ nháo nữa. Quý lão gia kêu quản gia mang theo hậu lễ, hướng Quan tiên sinh thỉnh từ, Quan tiên sinh không nói một câu, lễ cũng bắt đem trở về. Quý lão gia đuối lý, cũng không so đo quá nhiều.

Quản gia có một chút chuyện muốn nói. Quý lão gia thính hần nói. Quản gia khụ một tiếng, nói: “Lão gia, phạt.” Quý lão gia vuốt chòm râu, dạy con thì phải cứng rắn, bắt quá, đã là phụ thân thì làm sao không biết điều đó?

Quý lão gia khư khư cố chấp, do dù Quý phu nhân có nói như thế nào, thì cũng đem Quý Huy hòa nhốt trong phủ, chỉ chờ Quý Hiên Thạch an bài thỏa đáng liền dẫn y đi Huy Châu. Quý Huy Hòa làm ầm ĩ mấy ngày, Quý phu nhân đứng ngoài cửa rơi lệ, mắt thấy y làm như thế nào cũng không được, dần dần hồi phục khuôn mặt than, không nói không cười, hỏi y cũng không đáp trả.

Quý phu nhân cách một cánh cửa hồng y: “Tiểu Hòa, Tiểu Hòa. Con viết thư, ta gọi người đem qua cho Quan Mục.”

Quý Huy Hòa nâng mắt nhìn, cuối cùng cũng có chút động tĩnh, một chút không khí sôi động. Chấm bút vào mực, suy nghĩ xem nên viết như thế nào, ước chừng hơn nửa ngày mới đề bút, rồi vò lại vứt xuống đất. Quay đầu nhìn Quý phu nhân, lo sợ không yên nói: “Nghĩ không ra viết như thế nào.” Quý phu nhân tình thế cấp bách nảy sinh ý tưởng, hô: “Vậy thì vẽ tranh, bức tranh thượng một bức đồ.”

Quý Huy Hòa ân một tiếng, dựa vào bàn đề bút, loay loay nhiều nhiều vẽ một bức tranh.

Đến hoàng hôn thì bức tranh mới hoàn, đứng lên, không cho người bên ngoài nhìn thấy, thân thủ nhanh lẹ giao cho Quý phu nhân, sau đó nàng đi phân phó trù phòng, làm một đĩa chân giò hun khói, một đĩa thịt hầm đưa đi. Thời gian này không có y, chỉ sợ Quan Mục khi đói bụng, Dương Nguyên Quý kia thái độ làm người không vững vàng, không biết hần có lợi dụng thời cơ vắng mặt thay y uy Quan Mục ăn thịt không.

Quý phu nhân nhất nhất ghi nhớ, nghe y dặn dò dong dài, có chút dở khóc dở cười. Đồ vật này nọ đều được giao cho Tiểu Hoàn, thư đồng này có chút tri kỷ cho nên chắc chắn sẽ không báo cho Quý lão gia biết.

Tiểu Hoàn trộm chạy vào học đường, đứng ngay song cửa, ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho Quan Mục đi ra. Vòng vo vài lần mới đặt lá thư vào tay hần, Quan Mục không chút để ý tiếp lấy, cũng không nói sẽ mở ra xem. Tiểu Hoàn khuôn mặt tròn tròn, trừng mắt nhìn hần, vì Quý Huy Hòa có chút bất bình: “Đây là thư của thiếu gia đưa cho người.” “Nga.” Quan Mục đáp.

“Thiếu gia, thiếu gia hần lại bị bệnh! Bệnh rất nặng rất nặng, thầy thuốc đều trị không hết!” Tiểu Hoàn lớn tiếng hù hần, Quý Huy Hòa mặt than vốn uống thuốc và châm cứu đều không có hiệu quả, cái này cũng không tính là nói dối.

Quan Mục nhíu mi, liếc mắt nhìn gâu, Tiểu Hoàn tuy biết nói hần hung ác, nhưng thật ra con mắt đang hết sức chống chọi, rõ ràng nhìn mặt mày đang tốt như vậy, như thế nào liền trở thành hàn băng, lạnh đến nỗi làm người ta nao núng. Tiểu Hoàn sợ run cả người, đem thực lap qua đưa cho hần, một mặc bỏ chạy một mặt vẫn không nhịn được bỏ lại một câu: “Thiếu gia không muốn đi Huy Châu, hần đối với người tốt

như vậy, người lại không đối tốt lại với hắn, trước khi đi nên đến nhìn hắn một cái, coi như đang làm việc thiện để tích đức đi!”

“Huy Châu.” Quan Mục nắm chặt lá thư, đem hai chữ này niệm một lần rồi một lần. Rõ ràng đã từng hứa hẹn với nhau là sẽ không đi.

Từ sau chuyện ném tú cầu đến nay, mọi việc đều thay đổi, mỗi người đều gặp xui xẻo, trừ bỏ Dương Nguyên Quý. Hắn nửa tháng không có tới học đường, mà đến Du phủ làm khách quý. Ngày ấy hắn ôm tú cầu bỏ chạy, nghĩ thầm rằng đánh lâu bất lợi, đơn giản chạy đến trước đại môn của Du phủ, đem tú cầu trả về. Nay vừa đi đã bị mọi người nghênh đón vào cửa, hỏi qua thân thể, Du lão gia vừa lòng, xem qua bộ dạng nhân phẩm, Du đại tiểu thư cũng vui mừng.

Bởi vậy, Dương Nguyên Quý dĩ nhiên cùng Du đại tiểu thư thành hôn ngay ngày hôm đó, từng bước dẫn thê tử về nhà ra mắt.

Cho đến tận hôm nay mới xuất hiện, các môn hạ vây quanh hắn. Dương Nguyên Quý bị đánh nhưng vẫn cười ha ha, vừa cười vừa đi đến trước mặt Quan Mục. Hắn được cơ hội trời cho này cũng là do Quan Mục một tay đưa đến, đương nhiên phải tạ ơn.

“Khách khí khách khí.” Quan Mục lười nhìn hắn, một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn con diều đang bay ngoài cửa sổ.

Dương Nguyên Quý ngồi vào trước mặt hắn, trên bàn có một phong thư đặt ngay ngắn ở chính giữa. Trên phong thư mặc dù không đề danh tự cũng biết là ai. Dương Nguyên Quý thân thủ lấy qua, bị Quan Mục một chương giật trở về, giật đến đau. Dương Nguyên Quý xoa xoa bàn tay, lắc đầu cười.

“Mọi chuyện trên đời này, tất cả là của người. Cho nên người mà không lo thì cầu cũng không cầu được.”

Quan Mục tà mắt nhìn sang, không biết hắn lại có thiên cơ gì nữa, không lo quản chuyện vợ chồng của người, sao lại nhàn sự quản chuyện bên ngoài. Dương Nguyên Quý cầm lấy tay hắn, tinh tế xé mở phong thư. “Đây là của người, người làm bộ như không phải làm gì?”

“Nhiều chuyện.” Quan Mục hừ nói.

Mặc dù ngại nhiều sự, vẫn đem thư của hắn mở ra, sau đó Dương Nguyên Quý rút tay trở về, ngồi thẳng người, cũng không xem thư. Hé ra trang giấy trắng hiệu Tuyên Thành, trên đầu bức tranh họa chính là hàn mai đầu xuân, một đám cánh hoa rơi đến tĩnh lặng. Cảnh trí này đã từng gặp qua, Quan Mục hiểu ý cười.

Lại nhìn dưới tàng cây còn có hai vật, nhìn một cái liền nhớ về quá khứ tựa hồ là hai người, nhìn lần thứ hai lại phát giác là một đôi miêu cầu, xem hơn vài lần, lại càng không biết đây là cái gì, hình thù kỳ quái, không hề kết cấu.

Vỗ vỗ đầu, rốt cục cũng nghĩ ra, hắn sợ là y chưa từng học vẽ qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-thanh-mai-that-ly>